

Quan érem rics

El registre de la caixa fixa de Presidència de la Generalitat Valenciana, un mecanisme de pagament fins ara opac, evidencia els excessos de l'era Camps. No érem rics, però sí que ho semblàvem.

Reportatge de Víctor Maceda

Per la seua opacitat, de les caixes fixes de la Generalitat Valenciana –durant l'època del PP, van arribar a existir-ne prop de 300–, els partits de l'oposició en deien les caixes *black*, en paral·lelisme amb les targetes dels ex-directius de Bankia. Unes caixes negres que, com les dels avions, han deixat la petjada de cada moviment, de cada pagament. I el balanç resulta esfereïdor, perquè ara es pot comprovar amb precisió la magnitud del balafament dels recursos públics. En ocasions, per qüestions protocol·làries, i en unes altres, en petites compres dubtosament relacionades amb l'exercici del càrrec públic. Unes pràctiques que Alberto Fabra va tallar de soca-rel així que va accedir a la Presidència, l'any 2011, però que en el mandat de Camps ja van perdre pistonada així que la crisi econòmica es va acarnissar. Ni l'un ni l'altre no van voler publicitar-les mai, però.

En tots els casos es tracta de pagaments inferiors a 12.000 euros, que podien esquivar la llei de contractes públics. En general, tenen a veure amb compres o serveis habituals, com ara les tasques de manteniment dels edificis públics, l'organització dels desplaçaments dels alts càrrecs, els diaris, el mobiliari, els rebuts de la llum, l'aigua o el gas, la missatgeria i Correus, les dietes dels funcionaris, els productes alimentaris cuinats a les dependències pròpies, el material d'oficina, el servei de neteja, les revisions i les factures als tallers mecànics, la seguretat privada, algunes campanyes publicitàries, les subvencions a determinats mitjans de comunicació privats, la jardineria, les impremtes i màquines fotocopiadores, la compra de llibres i revistes, l'aigua mineral, les medalles i distincions, la televisió de pagament, les comunitats de propietaris i els impostos municipals de segons quins edificis públics, el material fotogràfic, els muntatges audiovisuals i el lloguer de recintes per a esdeveniments puntuals, l'emmagatzematge de dades i documents, la telefonia, la traducció i interpretació, els càterings, la benzina dels cotxes oficials, les autopistes...

En alguns casos, la disbaixa econòmica era notable, i en uns altres, relacionades amb conceptes difícilment justificables. EL TEMPS hi ha tingut accés i analitza les relacionades amb l'àrea de Presidència. Les diverses conselleries tenien, a més, les seues caixes fixes pròpies. ●

DE WILLY FOG A ROBINSON CRUSOE

L'evolució de la inversió en viatges oficials a Presidència entre els anys del *boom* i del *crash* evidencia la nova realitat que va haver d'acarar la Generalitat Valenciana. L'any 2006, la despesa en aquest apartat va ser de 608.370,84 euros. L'exercici 2007, el de la celebració de la Copa de L'Amèrica i la signatura del contracte de Fórmula 1, els desplaçaments van reduir-se pràcticament a la meitat, i es van situar en 320.844,66 euros.

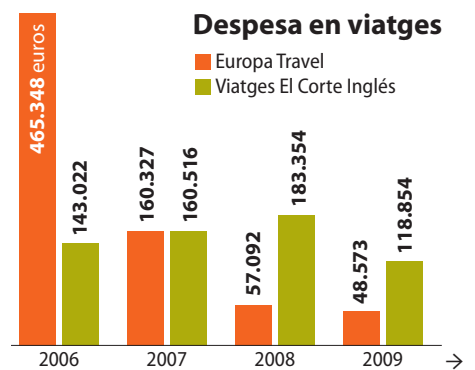

Una caiguda que va continuar el 2008, quan les dues grans empreses proveïdors –El Corte Inglés i Europa Travel– van veure com els seus ingressos globals queien a 240.447,06 euros, i el 2009, quan encara van fer-ho més, fins als 167.428,06 euros.

Com es veu al gràfic del costat, la predilecció inicial per Europa Travel –que en un sol any, el 2006, va facturar més de 465.000 euros a la Generalitat– va mutar en una preferència per Viajes El

Corte Inglés, que va acabar organitzant més del doble de viatges que Europa Travel. L'agència, situada al carrer de la Pau de València, va veure el 2009 que el seu volum de negoci amb la Generalitat significava una desena part que el 2006.

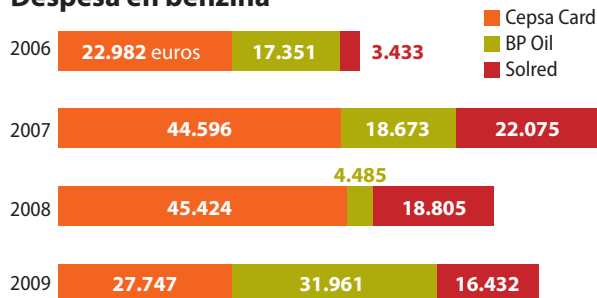
Aquestes despeses són les relacionades amb ambdues empreses, i per tant, no inclouen la compra puntual –individual– de bitllets a Renfe, Iberia o Vueling, ni tampoc la contractació esporàdica d'hotels al País Valencià o fora.

→ A MENYS VOLS, MÉS COTXE OFICIAL

La caiguda de la despesa en viatges al departament de Presidència va ser evident entre els anys 2006 i 2007, i encara més si ho comparem amb el 2008 o el 2009. No obstant això, va implicar un augment considerable de l'ús de benzina per als cotxes oficials.

Despesa en benzina

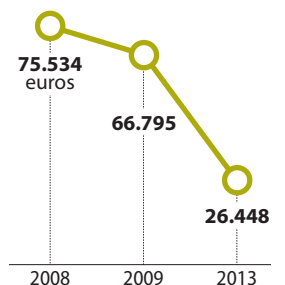
En aquest sentit, els abonaments de Presidència a les tres principals empreses subministradores -Cepsa, BP i Repsol- resulten eloqüents. Mentre el 2006, l'ús del cotxe oficial havia implicat una despesa de 47.768,24 euros en total, l'any 2007 aquesta xifra va disparar-se fins als 85.344,74 euros -una mitjana superior als 230 euros diaris-, mentre el 2008 va caure una mica -a 68.732,54 euros- i el 2009 va repuntar de nou, i es va situar en 76.141,13 euros. Val a dir que, en els dos exercicis, l'Agència Valenciana per a la Cooperació i el Desenvolupament ja no depenia de Presidència sinó que tenia conselleria pròpia, la d'Immigració i Ciutadania.

TAAAAAAXIIIIII!!!

Hi havia abundància de cotxes oficials, però si no n'hi havia cap a l'abast, o si podia tardar massa a arribar, sempre quedava l'opció de seleccionar un taxi a alguna de les empreses amb les quals es tenia un conveni: especialment, Radio Taxi Valencia, i a partir del 2008, també, l'empresa de referència en el sector a Madrid. Així, la factura final per aquest servei es disparava de manera considerable, amb pagaments que rondaven els 70.000 euros anuals. Una pràctica que Alberto Fabra va provar de tallar així que es va fer càrrec de la presidència. I a fe que es va notar, perquè el 2013, quan ja duia dos anys al càrrec, la despesa en taxi havia caigut a 26.448,06 euros, tenint en compte que Presidència i la Conselleria d'Agricultura, Pesca, Aigua i

Despesa en taxi

Alimentació eren una sola cosa, és a dir, que les despeses eren conjuntes. Amb tot, no s'hi inclouen els tiquets individuals -en viatges o del dia a dia- que el personal cobrava de manera independent, pel fet que no estan subjectes al contracte entre les dues empreses referides i Presidència.

FLORS, LIMUSINES I BON VI

El toc de distinció, el donaven les flors i els cotxes imponents. La despesa en el primer apartat va excedir els 7.000 euros durant els anys de Francisco Camps, i no sols per engalanar les jardineres del Palau ni per encarregar corones en record d'algun difunt honorable, sinó també en rams de 60, 70 o 90 euros en botigues tan selectes com Carolina Cot, ubicada al carrer de la Mar de la ciutat de València.

Unes altres grans afortunades amb les assignacions destinades a floristeria van ser Amanda o les botigues de Francisco Javier Feliu i José Manuel Mesado.

En els anys de pompa i presumpte glamur, no n'hi havia prou amb els cotxes oficials a disposició de Presidència. Així,

el 2007, quan va celebrar-se la Copa de L'Amèrica, la caixa fixa d'aquest departament va dedicar 1.076 euros al lloguer d'un Mercedes de l'empresa Elegance Valencia Taxi. El 2008, a Brussel·les, Breugelmanns Limousines va rebre de la Generalitat Valenciana 1.208,40 euros per cedir un dels seus vehicles de superluxe, i el mateix any, a Madrid, van abonar-se 295,32 euros a Delicias Le Car.

Són anys en què la Generalitat dispensa un tracte preferent als seus convidats, amb presents en forma de vi adquirit al celler Baltasar Seguí, del barri de Benimaclet, i la botiga Envinarte, del carrer de Serrans. Prop de 10.000 euros anuals, en bona mesura concentrats a l'època de Nadal.

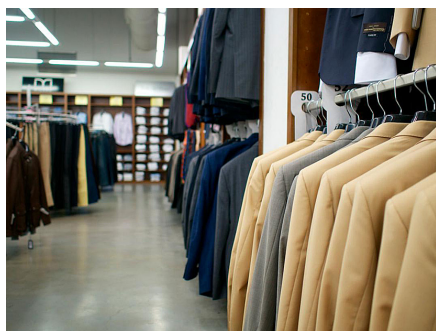
L'ARMARI DE ROBA, PLE A VESSAR

Si cap apartat es relaciona íntimament al president Camps, és el dels productes tèxtils. El de la roba. I més concretament, els vestits, que van ser la causa de la seua imputació i posterior processament dins del *cas Gürtel*.

Doncs bé, la caixa fixa de Presidència recull despeses importants en aquesta matèria, principalment dels anys 2007 i 2008, tot just abans que el seu nom apareguera al sumari judicial en qüestió.

Encara sobta més que les dues empreses que hi concentren la despesa siguen Cortefiel i El Corte Inglés. En el primer cas, sobretot a través de la seua filial Serman 92, que el 2007 va ingressar 35.772 euros de Presidència. En total, els emoluments en articles de vestir van superar aquell any els 73.000 euros, i el 2008, van situar-se a tocar dels 45.000, amb petites incursions (79 euros) a botigues com Zara.

Però les adquisicions tèxtils no se circumscriuen a les dues botigues que Camps freqüentava més com a president, sinó que també hi apareix la sastreria a mida de Nacho Salvo i la sabateria artesanal de Vicente Molina, la més reputada de la ciutat de València. A Salvo, Presidència va pagar-li 6.148 euros el 2007 i 922,20 euros el 2008; a Molina, 3.280,21 euros el 2008, 6.020,42 euros el 2009, 2.845,14 euros el 2010 i 5.312,40 euros el 2011.

Sobten també les compres reiterades a la botiga familiar dels Sánchez de León, especialitzada en roba de la llar, que va rebre 3.716,29 euros el 2007, 1208,12 euros el 2008 i 7.894,30 euros el 2009, quan la filla Paula ja era consellera i portaveu del Consell. El 2007, la seua secretaria autonòmica ja havia registrat 1.805,94 euros en quatre compres relacionades amb la vestimenta fallera.

OCI

64,40 euros per a entrades al Mestalla, més de 700 per a Terra Mítica i petits pagaments –que denoten la presència d'un parell o tres persones com a màxim– a uns altres llocs lúdics, com el macro-complex turístic Marina d'Or (a Orpesa) o Aventura Park, un gran espai d'Alacant pensat per als més petits de la casa, fan pensar que es van cometre excessos a càrrec de l'erari públic.

Unes altres ajudes, en forma de subvenció i al marge dels concursos públics, també generen controvèrsia. Per exemple, l'ajuda trianual que va rebre l'Escola Taurina de la Diputació de Castelló durant tres exercicis.

En efecte, la caixa fixa de Presidència registra tres pagaments a l'escola en qüestió els anys 2007, 2008 i 2009. Uns

pagaments decreixents –907 euros, 644 euros i 452 euros– que contrasten amb el nul suport a un altre tipus de festejos, o fins i tot, a la pilota valenciana, que no rep cap suport institucional de la caixa fixa presidencial.

També hi ha petites compres a llocs com Media Markt, l'FNAC o els cinemes Kinopolis, i fins i tot, a un gimnàs de Madrid ja desaparegut anomenat Serrano, 50. A Atalanta, un de València bastant conegut –era el que freqüentava Eduardo Zaplana–, també va efectuar-se una compra amb els diners de tots.

Ni tan sols el món de la nit en resta al marge. L'any 2007, algú va pagar a càrrec de Presidència una factura de 49,70 al *pub* Distrito 10, un clàssic de l'oci nocturn valencià. →

→ UNA RUTA GASTRONÒMICA DE PRIMER NIVELL

La diferència entre els mortals i els que es pensen que no ho són radica, essencialment, en els llocs que escullen a l'hora de dinar. Sobretot si, com en aquest cas, qui paga no és un, sinó tots.

La ruta gastronòmica de Presidència de la Generalitat és exquisida. El Canyar –només el 2006, van pagar-se 6.469,42 euros per 13 serveis–, els ja desapareguts Ca'n Bermell i Tacita de Plata, El Alto de Colón, La Sucursal, La Taberna del Alkàzar, les marisqueries Eladio, Rías Gallegas i Civera, les arrosseries La Rosa, La Pepica i Duna, i els bascos Kailuze i Goxoa, són alguns dels llocs habituals. Els més sovintejats, que fins i tot tenien un compte obert a nom de Presidència, eren els molt pròxims La Taberna de Marisa i Seu Xerea. El 2006, La Taberna de Marisa va facturar 49 menjars a canvi de 6.239,06 euros, i Seu Xerea, 45 més per 4.852,10 euros. El 2007, La Taberna de Marisa va embutxacar-se 4.412,49 euros per 39 serveis, i Seu Xerea, 3.687,67 per 28 més.

La guia del bon menjar que dibuixa la caixa fixa de Presidència no se circumscriu a València. Hi ha vuit tot de factures del restaurant Juan

XXIII (d'Alacant), que efectua càterings, un servei que a València van oferir sobretot La Seu, El Alto, Hidromiel i Cinco. A Benicàssim, hi ha predilecció per El Palasiet, amb unes vistes privilegiades de la vila.

A Madrid, la ruta va del basc Lur Maitea, al barri de Chamberí, fins a la marisqueria La Chalana, ubicada al passeig de la Castellana, passant per l'asador El Senador, situat a la plaça de la Marina Espanyola, al davant mateix de la Cambra Alta, la històrica Casa Lhardy, a la carrera de San Jerónimo, o l'argentí De María.

En plena febre velística, el 2006, al parisenc Le Carre du Yacht Club de France –que compta amb un restaurant de referència– va cobrar 7.505 euros per una factura, un nivell només comparable al del 2008, quan la mansió belga Hof van Wayenborch, amb luxosos salons privats, va ingressar més de 1.000 euros per un sol servei.

PETITES CONSUMICIONS I PRESUMPTES REGALS

És allò que et ve de gust fer-te una xocolata i no te'n pots estar. I quan arriba el moment d'abonar el compte, et preguntes: i per què no fer-ho amb els diners de tots els contribuents, inclosos els dels cambrers i els dels que seuen a les taules del costat? I, efectivament, acabes passant el tiquet al personal de Presidència que s'encarrega de la intendència.

Consumicions a la xocolateria Valor de la plaça de la Reina, unes altres d'orxata –servides per les orxateres de l'empresa Món Orxata, d'Alboraia– i fins i tot alguna de bombons al selecte local de Nuatte –que estava situat al davant mateix del Palau– un 14 de febrer, el dia de Sant Valentí, van ser pagades amb els fons de la caixa fixa.

Una cafeteria coneguda de l'avinguda de Jaume I de Castelló de la Plana, diversos establiments de la cadena Starbucks, empreses de *fast-food* com Pans&Company i Burger King o la gelateria Delifreddo –amb una compra de poc més de 4 euros– són altres dels establiments comercials en què van fer-se petites compres.

I qui sap si per tal de fer un obsequi a una mare recent, també es detecta un pagament a la botiga infantil Prenatal. En concret, de l'abril del 2009 i per valor de 183,56 euros.

Perfumeries i salons de bellesa, perruqueries i farmàcies com la de Reyes Chamero, situada a la plaça de la Mare de Déu dels Desemparats, són més llocs de referència. A la botiga, només l'any 2006, Presidència va abonar 720,24 euros a través de factures que anaven dels 75 cèntims als 283,14 euros.